

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: *Szenzhegyi István*

Cím:

**A Budapesti Zenei Hetek
megnyitó hangversenye**

Forrás:

Magyar Nemzet
1959. Aug. 23.

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Oszályozás

78 (064.5)

Idő

"1959"

Személy

Helyszám

Budapesti Zenei Hetek: új elnevezés, és egyben új fogalom. Eddig alkalmasszerűen rendeztünk fesztiválokat, zenei versenyeket Liszt és Bartók emlékére; mostantól kezdve intézményessé válik a minden év őszen sorra kerülő budapesti fesztivál.

Bizonyos, hogy zeneéletünknek ez az új formájú, ünnepi megnyilvánulása olyan, állandóan visszatérő alkalom lehet, amely Budapestet mint zenevárost az eddigieknél sokkal inkább kiemeli és a külföld figyelmét is erőteljesebben ráirányítja. Manapság a magyar zene a világon mindenütt nagyraértékelt, megbecsült tényező. Az évről évre megrendezett fesztivál a külföldiek számára azt is jelenti, hogy közvetlenül megismerhetik a mai magyar zenei viszonyokat, előadóművészeinket, zenekarainkat, énekkarainkat — zene kultúránk színvonalát. A magunk részéről szép és magasrendű feladat a zenei közműveltségnek olyan fokát bemutatni, amely méltó a kiemelkedő zenei nagyságainkhoz!

Ebben az évben a Haydn-ünnepségek jegyében rendezték meg a zenei heteket. A megnyitó hangverseny műsora csupa Haydn-műből állt; az Erkel Színházat megtöltő hatalmas közönség a neves művészek s a kitűnő Állami Hangversenyzenekar teljesítményében nem csupán koncerteseményt látott, hanem ihletett ünnepi pillanatokat, amelyek a százötven éve halott, de műveiben ma is frissen élő komponistához visznek vissza.

Ferencsik János, az est karmestere ezúttal, érdekes módon, az ismertnél teljesebb Haydn-portré megvilágítására törekedett. Általában az elpusztíthatatlan derű és rendíthetetlen kedély kiegyensúlyozott képviselőjeként tarthatják számon hangversenylátogatóink a nagy Haydnt, pedig szép számmal vannak alkotásai, amelyek belső izgalmakra, bánatra, drámai szenvedélyekre utalnak. Ilyen a most játszott f-moll szimfónia is (No. 48. »La Passione«). A szokatlannak ható, végig moll-zene a »Sturm und Drang« korszak hatásait viseli magán; egész világa nyugtalan erjedést sejtet, a megbolydult lélek válságát (1768-ból való).

Ezzel szemben a másik szimfónia, a »Paukenwirbel«, a ragyogó dūr-muzsika fölénnyel kerekedett a sötét színek fölé; közül az ugyancsak napfényes D-dūr zongoraversenyt hallottuk. A karmesteri értelmezés és a zenekari megvalósítás ereje különösen a »Paukenwirbel« tételeiben ragadta meg a közönséget. A Menuetto vaskos egészsége és jó íze megéppenséggel üdítő volt.

Nagy eseményt ígért, s annak is bizonyult Fischer Annie játéka az említett zongoraversenyben. Az a fajta szigorú koncentráció, a művészi emelkedettségnek az a foka, amely neves zongoraművésznőnk jellemzi, az erő és a szellem törhetetlenségének haydnyi kifejezéseit érzékelhetően tárta a hallgatóság elé.

Szenzhegyi István